

[Poul Antonsen.]

se, skulle det ikke være nødvendigt på dette punkt at have absolut nordisk overensstemmelse. I så fald er det urimeligt, hvis de danske patentansøgere skal rammes af deres egne ældre patentansøgninger, der er indgivet under helt andre forudsætninger.

Jeg skal herefter vende mig til spørgsmålet om lovforslagets § 3, stk. 3, som jeg også var inde på under første behandling, og hvor ministeren dengang lovede en vis imødekommenhed. Jeg har sammen med fru Inger-Lise Bech Hansen stillet det ændringsforslag, at stk. 3 i § 3 ændres til den formulering, der er citeret i bemærkningerne til § 3 i lovforslaget af 9. november 1967.

Ændringsforslagets indhold er, at man ved brug af den pågældende regel ikke skal lægge vægt på et subjektivt forhold som købers gode eller onde tro, men på objektive omstændigheder, nemlig om patenthaveren ville lide urimelig og stor skade eller ej. Jeg skal tilføje, at det naturligvis kun vil være særdeles sjældent, at den betingelse vil være opfyldt. Allerede af den grund vil ændringsforslaget være en forbedring ved at afskære megen tvist på forhånd.

Forinden jeg går nærmere ind på begrundelsen af ændringsforslaget, skal jeg indskyde, at dette er et ændringsforslag, der kan gennemføres uanset den nordiske rets enhed på området. Om retsplejeregler, administrative regler, strafferegler, erstatningsregler og øvrige sanktioner er der i forvejen ikke fuld overensstemmelse mellem de nordiske lovforslag, respektive de vedtagne nordiske love, og der har fra komiteernes side allerede på forhånd været klarhed over, at på disse punkter kunne man ikke vente at skabe retsenhed. På disse punkter er retsenhed heller ikke nødvendig, end ikke for at systemet med nordiske patentansøgninger kan komme til at virke.

Her ved vort ændringsforslag, hvor det drejer sig om indholdet af patentretten i en speciel relation, er nordisk retsenhed heller ikke nødvendig. Det drejer sig om et spørgsmål, der ikke skal påkendes og i det hele taget ikke tages i betragtning af patentmyndighederne, ej heller af en eventuelt kommende nordisk ankeinstans. Det er et spørgsmål, der alene kommer til at foreligge i de enkelte lande for de respektive

nationale domstole, og der er intet i vejen for, at hvert land har sin regel om dette specielle spørgsmål. Der er således intet ud fra et nordisk synspunkt, der kan forhindre, at vi tager en særstilling i Danmark og prøver at finde frem til en bedre regel end den, der er lovforslagets.

Til støtte for ændringsforslaget skal jeg anføre følgende. Formålet med forslaget i § 3, stk. 3, er at beskytte visse detailkøbere mod forfølgelse fra en patenthavers side, idet man med rette mener, at visse detailkøbere ikke bør forulempes med henvendelser fra eventuelle patenthaveres side om forbud mod brug af den pågældende genstand eller om erstatning, eventuelt licens for brugen. Man kan ikke normalt med rimelighed forlange af detailkøbere, at de skal bekymre sig om, hvorvidt der er tale om en patenteret genstand. Det er også normalt uproduktivt at bebyrde erhvervslivet i detailkøberleddet med undersøgelser om patentforhold. I et ellers sundt og fornuftigt patentsystem som det nu foreslåede er det i hvert fald normalt ikke nødvendigt for en patenthaver at kunne gøre patentret gældende mod detailkøbere af genstande, der påstås at være patentkrænkende, idet patenthaveren normalt fuldt ud vil kunne komme til sin ret ved at gøre patentet gældende mod fabrikanter, importører, grossister og eventuelle andre forhandlere.

Det er således rigtigt, som lovforslaget gør det, at undtage detailkøbere fra patentansvar. Men man bør ikke begrænse sig, således som lovforslaget gør det, til kun at undtage sådanne købere, der ved købet ikke vidste eller burde vide, at eneretten krænkedes. For det første vil jeg herimod sige, at når det rent praktisk er således, at patenthaveren i alle normale tilfælde slet ikke har brug for at skride ind mod patentkøbere, så skal man heller ikke give ham nogen mulighed herfor; det fører højt regnet til chikane og til samfundsmæssigt ganske uproductive stridigheder, som man akkurat lige så godt kan lade loven afskære på forhånd.

Dernæst vil jeg for det andet sige, at det er et højest usikkert kriterium, man indfører, når man i en eventuel sag skal tage stilling til, hvad køberen ved købet ikke vidste eller burde vide om, at patentretten krænkedes. Skal det afgørende være, om patentkøberen mere eller mindre tilfældigt har læst fag-